

Valget

Barnet stirrede på screenshottet, forstørrede det i mørket. Billedet var taget bagfra i omklædningsrummet, så man kunne se den halvnøgne krop. Pigen havde underbukser på og stod med sin bh i hånden, hun var så snotdum, at hun ikke vidste, at nogen tog billedet. Hendes hår var vådt og slaskede ned over nakken, og bikinien lå i en klump foran hende. Hun havde halvt åben mund, og hendes dobbelthage flød sammen med halsen. Yderst på snappet kunne man ane en af de andre piger fra klassen.

Fuck, hvor var hun klam! Utroligt, at hun overhovedet tillod sig at stå der uden tøj på! Som om hun ikke fik de andre til at brække sig. Bare at se hende der på billedet - så skyllede kvalmen op i barnet, og hun fik lyst til at slå den fede! Slå hende! Presse hånden op i dobbelthagen og skribe til hende: Hvem fanden tror du, du er? Hvem fanden har givet dig lov til at være så grim?

Alt ved pigen gjorde barnet rasende. Den måde underbukserne sad på, den måde de to rygdeller klaskede mod hinanden på, tyrenakken og den blege hud med de mange modernærker, der som stænk af lort havde suget sig fast på kroppen. De fede overarme, der baksede med bh'en. Og allerværst: den billige fingerring, som man fik lige i synet på snappet! Som om et smykke kunne gøre hende pænere! Fucking stakkels ring!

Hvis hun så bare én eneste gang om dagen kunne sige noget, der ikke var så lamt eller pinligt eller fuld af løgn, at man bare stod der og rødmede langt ud i tæerne! Lidt før billedet var blevet taget, havde de siddet i saunaen, alle otte piger i klassen, og talt om, hvad de skulle lave i pinseferien. Og hvad var det, hun havde sagt? Havde hun ikke sagt, at hun skulle være sammen med en ven? Som om!

Som om de ikke alle sammen vidste, at hun ingen 'ven' havde, at hun sad og løj.

Åh, bare at slå hende! At ramme hende lige i synet, indtil alt det slik og citronmåne, hun gik og åd, væltede ud af hendes sorte, sultne hals! Bare at slå hende så hårdt, at alle hendes løgne hamrede ud af munden på hende, at hele hendes grimme ansigt forsvandt. Kunne hun for helvede ikke bare fatte, at hun var så grim, at hun ikke fortjente at leve?

Barnet havde lyst til at råbe tusind tak. Tusind millioner gange tak til dem allesammen for det foto. Hun sad på sit værelse med ryggen mod væggen og tænkte: Hvor var det godt, at de havde sendt det snap! Hvor var det godt, at de havde sendt fotoet til hele pigegruppen, og til alle drengene i klassen. Jo flere, jo bedre! Så de kunne se, hvilken kødklump, hun var. Og det var helt sikkert: Hun ville selv have taget det foto og sendt det, hvis kødklumpen på snappet ikke lige havde været hende selv.

Nu ville hun bare dø.

Dø.

Det knirkede henne fra værelsesdøren. Hun trak benene op under sig og ventede i tusmørket. Hendes arme holdt fat om knæene, mens mobilen skinnede blå ud af den ene hånd. Hvis hun var helt stille, ville hendes mor og stedfar måske tænke, at hun allerede var gået i seng. De ville glemme hende. Hendes mor ville ikke behøve at finde ud af, at hendes datters krop cirkulerede derude. Og hun ville aldrig få at vide, at hendes åndssvage datter havde købt en ring, fordi hun havde været så naiv at tro, at der måske var en dreng i parallelklassen, der kunne lide hende.

Fede krop.

Klamme hud.

Grimme sjæl.

Bare dø.

Der lød igen en lyd ved døren, som om nogen trykkede håndtaget ned uden at åbne. Barnet lukkede øjnene som et skjold og ventede længe.

Da hun åbnede dem igen, stod en lille, tæt mand foran hende. Han var ikke meget højere end et tiårigt barn og lignede en dværg med smilerynker og et skallet, æggeformet hoved. Rundt om hans krop strålede et neongrønt lys, og hans øjne var venlige og rolige.

- Hvem er du? stammede barnet forskrækket.

- Jeg er kommet for at være sammen med dig. For ingen skal tage herfra alene, sagde han. - Og du vil da herfra, ikke?

Hun svarede ikke.

- Jeg mener: du vil da dø, ikke?

Jo, hviskede hun.

- Det var heldigt, sagde han, - så er jeg kommet det rigtige sted hen.

Han lagde hånden på hjertet som en lille hilsen og sagde:

- Hvis du sætter dig op på sengen, så får vi det hurtigt overstået.

Barnet rejste sig forvirret op.

- Men hvem er du? spurgte hun igen.

- De kalder mig Valget, sagde manden. - Det er mig, der kommer, når et barn ikke kan holde sit liv ud mere. Jeg hjælper med alt det praktiske: Jeg kan for eksempel sidde hos dig og holde dig i hånden, når du skal videre.

- Så du er en slags dødsengel, der hjælper børn med at dø? sagde barnet.

Manden smilede.

- Det kan man godt sige, sagde han. - Men først er der altid noget, et barn skal beslutte. Det er derfor, de kalder mig Valget.

Et sort glimt gik gennem hendes øjne, da hun satte sig på sengen foran ham.

- Hør her, sagde han, - der findes en lov, der kaldes Livets Lov. Den

siger, at alle børn, der hader deres liv, skal have en ekstra chance af Gud. Du kan kalde det: den sidste nåde.

- Og hvad er så den nåde? spurgte barnet.

- At den, der hader sig selv nok, på ét sekund kan få et nyt liv. Et nyt liv som et helt andet menneske!

Det gibbede i barnet.

- Tænk, sagde han, mens han så hende lige i øjnene, - hvis du kunne blive lige præcis den, du ville? Hvis du om et øjeblik kunne vågne i et andet menneskes krop og aldrig mere skulle være dig selv? Hvis du kunne blive til lige præcis det menneske, du misunder allermest?

Barnet blev blank i blikket.

- Det kan ikke lade sig gøre, sagde hun.

- Jo, sagde han, - for alt kan lade sig gøre for Gud.

Han smilede, så hans lille bryst hævede sig stolt i mørket.

- Men der er lige én ting, sagde han. - Gud kan ikke tage valget for dig. Det må du gøre selv.

En dyb rynke trak sammen i hans pande.

- Og det er meget vigtigt, at du vælger rigtigt, sagde han langsomt. - For når du først har valgt, hvem du vil være, er der ingen vej tilbage.

Barnet stirrede længe på ham uden at sige noget. Så løftede hun mobilen og scrollede hen til screenshottet fra svømmehallen. Hun betragtede sin blegfede krop, som den stod og smilede dumt i omklædningsrummet, og sveden sprang frem i hendes ansigt.

Så hvad vil du? sagde manden. - Vil du dø nu, eller vil du være en anden?

- Jeg vil, hviskede barnet, - jeg vil gerne være en anden.

Manden nikkede og lagde smilende hånden på hendes kind.

- Du aner ikke, hvor glad jeg er for det svar, sagde han.

Han trak sig baglæns fra sengen.

- Så nu skal du bare vælge. Og tænk dig godt om, for der er ingen grænser for, hvem du kan blive. Ingen grænser overhovedet! Du kan

blive *lige* hende, du altid har drømt om at være. Fra nu af er alt muligt!

Barnet gik hen til vinduet med varme, dunkende kinder. Udenfor var majhimlen mørkeblå, og stjernernes tavse mønster tonede frem over byen. Hun tænkte på sit liv, sin grimme krop, de hånlige pigeansigter, kvalmen, sveden, angsten. Alt det, der skulle være slut nu. Hun så sig selv slank og smuk og strålende, hun så sig selv som en lysende, vidunderlig skikkelse, der fik de andre til at vende sig om. Hun følte sig flyvende. Om lidt! Om lidt!

- Så mærkede hun et jag i hjertet.

- Når jeg har valgt, hvem jeg vil være, sagde hun stille, - går det så hurtigt?

- Som et knips med fingeren, sagde han.

- Og hvad sker der så med mig? spurgte hun.

- Med dig? blinkede han, - jamen du forsvinder bare. Du vil ikke mærke noget. Det vil være, som om du aldrig har været her. Alle spor af dig bliver slettet. Gud sørger for, at ikke én eneste i verden kan huske dig. Ikke engang din egen mor.

Det gav et sæt i barnet.

- Ikke engang min mor? hviskede hun.

- Nej, sagde manden, - og heller ikke dig selv. Du vil ikke kunne huske det mindste. Når du er blevet den anden, vil du overhovedet ikke ane det. Alt, hvad du har hørt og grædt og følt og set i hele dit liv vil være væk. Du vil tro, at du altid har været den anden.

- Altid? hviskede barnet.

- Altid, lovede han, - det er det, der er den store nåde.

Månelysen ramte barnets ansigt, og i hendes øjne glimtede noget som små stjerner der faldt. Langsomt trængte tykke tårer frem i øjenkrogene, og hendes læber bevægede sig i små tics, da hun vendte

sig om og hviskede:

- Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke gøre det.

Manden rynkede hele ansigtet:

- Hvorfor ikke? sagde han.

- Fordi... fordi jeg ikke tror, at nogen andre nogensinde vil kunne elske min mor lissom mig. Hun er jo min mor! Og jeg tror heller ikke, at det ville være det samme at være smuk og tynd og brun og elsket, hvis jeg ikke var *mig*. Hvis jeg ikke virkelig var mig. Hvis *alt* af mig var væk. Mine drømme, mine længsler, mine minder, alt jeg har elsket. Så tror jeg næsten hellere, at jeg ville...

- Dø? sagde manden.

- Nej, hviskede hun, - bare være den jeg er. Bare være mig.

Tårerne flød langsomt ud af hendes øjne, men et stille smil trak hen over mandens ansigt.

- Du har valgt, sagde han.

Og så forsvandt han lydløst ud gennem døren, præcis som han var kommet.

Og det klamme, tykke barn sad alene tilbage med mobilen i hånden, mens snapchattet gik fra skærm til skærm, fra klassekammerat til klassekammerat. Intet i hendes verden var blevet bedre, ingen drenge var blevet forelskede i hende, ingen lagde mærke til hendes fingerring, ingen prik af hendes krop var blevet smukkere end før.

Men hun hørte ordene sænke sig som en stille fred i mørket:

Bare være mig.

Iben Krogsdal, 2018